

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Z. K.**, nar. X,
bytem X,
zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem v Kolíně, Legerova 148,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem v Praze 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1364/2018-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 7. 12. 2018, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 1. 2015, č. j. MHMP

125263/2015, které žalobce uplatnil proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče ke dni 2. 11. 2013.

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru odvolací správní orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky. Dále vytýká žalovanému, že zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení. Přitom poukázal na to, že přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 – poznámka soudu), vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tedy rozhodnutí, na základě nichž měly být zaznamenány body do bodového hodnocení z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce v této souvislosti zmínil zásadu legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje určitým způsobem, není podle názoru žalobce přiléhavé, aby tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.
3. Žalobce namítl i nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, k čemuž právě žalovaný odvolací orgán uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi zcela jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. To však dle žalobce nemůže být dostatečným důkazem.
4. Ke konkrétním výtkám u jednotlivých pokutových bloků žalobce uvedl, že i přes specifičnost řízení by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil, kdy a kde mělo k jednání dojít. Přestupky nejsou tedy jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci právě případ pokutových bloků ze dne 2. 11. 2013, 23. 8. 2011 a 22. 8. 2011.
5. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spisu v jejich vzájemné souvislosti a nikoliv pouze jednostranně a v neprospěch, jak žalobce uvádí. Žalovaný obstarané podklady pro záznam bodů zhodnotil jako dostatečné a žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Podané odvolání obsahuje typizované námitky, jedná se o šablonu, která je univerzálně používána zástupcem žalobce, kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. Zástupce žalobce totiž vystupuje v obrovském množství podobných řízení, i z podané žaloby je tak zřejmé, že pouze kopíruje žalobní námitky, v nyní podané žalobě jsou např. uvedena na straně 3 pod bodem b) čísla pokutových bloků, které s projednávanou věcí vůbec nesouvisí.

6. K přiloženému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 žalovaný konstatoval, že není tímto právním názorem vázán, když navíc jde tento názor nad rámec přisnosti požadavků judikatury NSS.
7. K opakujícím se námitkám právního zástupce žalobce ohledně formálních nedostatků žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.7.2018, č.j. 10 As 141/2018 – 40.
8. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, soud zjistil, že dne 5.11.2013 vyhotovil správní orgán prvního stupně – Magistrát hlavního města Prahy – oznámení žalobci o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a toto oznámení obsahovalo poučení o tom, že námitky proti provedení záznamu bodů nemohou směřovat proti pravomocně ukončenému řízení o přestupku, ve kterém správní orgán, který vede registr řidičů, nemůže konat. Oznámení obsahovalo i výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Uvedená písemnost byla žalobci doručena dne 18. 11. 2013.
9. Žalobce podal dne 22. 11. 2015 proti oznámení námitky, týkající se provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a uvedl, že do 20 dnů dodá kopie vypracovaných podnětů k přezkumnému řízení.
10. Dne 26. 11. 2013 vyžádal magistrát od Policie ČR kopii pokutového bloku ze dne 2.11.2013, číslo FC/2013 C 0374417.
11. Správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, na což žalobce reagoval žádostí přerušení řízení, které správní orgán vyhověl a usnesením ze dne 30.4.2014 řízení přerušil, nejdéle však do 31.7.2014 s tím, že po uplynutí této lhůty bude správní orgán bez dalšího dále pokračovat v řízení o námitkách.
12. Dne 20.1.2015 pak vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 2.11.2013 potvrdil. Magistrát vedl, že provedl přešetření zapsání bodů na základě oznámení o uložení blokové pokuty i rozhodnutí o uložení sankce za přestupek a neshledal žádného pochybení. Konstatoval, že obsahovaly dostatečné množství údajů, které prokazovaly, že se zde vymezené přestupky staly a že se jich dopustil právě jmenovaný, který se projednání přestupků u orgánu Městské policie hl.m.Prahy osobně zúčastnil, pokutový blok ze dne 2. 11. 2013 na pokutu namíste nezaplacenou splňuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Proti žádnému rozhodnutí v příkazním řízení navíc nebyl podán odpor, čímž jmenovaný se spácháním v nich uvedených přestupků projevil souhlas.
13. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, které následně na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil, přičemž argumentoval obdobně jako v nyní podané žalobě.
14. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil se závěrem, že v daném případě příslušný správní orgán prvního stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu č. 361/2000

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Sb. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů, přičemž správní orgán nepřezkoumává v řízení o námitkách správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Žalovaný také zdůraznil, že v řízení o námitkách již správní orgán nerozhoduje o přestupku, ale pouze o správnosti zápisu bodů. Poukázal také na to, že pokud žalobce chtěl zpochybnit spáchání konkrétních přestupků, byl oprávněn obrátit se na orgán veřejné moci, který spáchání přestupků prvostupňovému správnímu orgánu oznámil, resp. vydal příslušné pokutové bloky. Pokud tak neučinil, je nutné na ně nahlížet jako na zákonné a správné v souvislosti se zásadou presumpce správních aktů. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu spis. zn 9 As 96/2008.

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku, anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku nebo trestný čin, za který mu byl uložen trest, nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenává v registru řidičů stanovený počet bodů.
17. Podle § 123b odst. 2 téhož zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení /písm. a)/, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku /písm. b)/, rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin /písm. c)/, rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání. Obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie oznámení nebo rozhodnutí, a to do tří pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení /písm. a)/, orgán, který uložil

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

sankce za přestupek, sankci za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, anebo trest za kázeňský přestupek v prvním stupni řízení, a to do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni řízení, nebo pěti pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí opatřené doložkou právní moci od orgánu, který věc projednal ve druhém stupni řízení /písm. b)/, soud nebo státní zástupce, který uložil trest za trestný čin v prvním stupni řízení, a to do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni, nebo pěti pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí opatřené doložkou právní moci od orgánu, který věc projednal ve druhém stupni řízení /písm. c)/.

18. Ačkoli žalobce tuto námitku výslovně nevznesla, městský soud se přesto s ohledem na charakter námitek uvedených v podané žalobě zabýval z úřední povinnosti nejprve otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož případná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by již sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud však důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí shledal způsobilým soudního přezkumu. Žalovaný v jeho odůvodnění srozumitelně vymezil, co je předmětem vedeného řízení, respektive co jsou v jeho rámci správní orgány oprávněny posuzovat. Z výše podaného přehledu spisového materiálu je zjevné, že žalobci bylo umožněno se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, a skutečnost, že svého práva nevyužil, nelze přičítat k tíži správního orgánu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání. Městský soud proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.
19. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek, považuje soud za nutné nejprve poukázat na to, že ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 - 44, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11A 107/2011 - 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16 (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

20. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5As 39/2010 – 76, publikovaném pod č. 2145/2010 ve Sbírce NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud tehdy konstatoval, že „pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s žalobcem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů“.
21. Žalobce v podané žalobě nejprve namítl, že podle jeho názoru odvolací správní orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, zejména vytkl žalovanému, že zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení. Konkrétně žalobce namítl, že odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, když přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014), vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady, tedy rozhodnutí, na základě nichž měly být zaznamenány body do bodového hodnocení z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.
22. Uvedená námitka není důvodná. Řízení o námitkách, o které se jedná v posuzované věci, není řízením, ve kterém by se posuzovaly jednotlivé přestupky, jichž se žalobce dopustil, a v důsledku nichž mu byly přičítány body v bodovém hodnocení. K provedení záznamu v registru podle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i konstantní judikatura správních soudů týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 – 44, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16). Na tomto přístupu nemění nic ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6As 114/2014-55, v němž soud konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou tedy dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy.
23. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že se žalovaný argumentací přiloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 nezabýval a

k jeho obsahu nepřihlížel, neboť žalovaný na straně 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že není vázán právním názorem krajského úřadu, a že dle jeho názoru příliš formální hodnocení obsahu pokutových bloků (nikoli oznámení o uložení pokuty) tímto krajským řadem v tomto konkrétním případě jde nad rámec přísnosti požadavků judikatury NSS.

24. Žalobce v této souvislosti namítal také porušení principu legitimního očekávání. Princip legitimního očekávání se ve formě základních zásad řízení promítá i oblasti správního práva, třebaže nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován. Lze jej však dovodit i ze základních zásad správního řízení (v současné době srov. např. § 2 odst. 3 správního řádu z r. 2004 o ochraně dobré víry) a vysoké soudy ostatně v tomto smyslu již stabilně judikují. Není podstatné, že princip ochrany legitimního očekávání, stejně jako množství dalších právních zásad, mnohdy plynoucích už z klasické jurisprudence římské, není součástí psaného práva. Ostatně již Ústavní soud v plenárním nálezu č. Pl. ÚS 33/97, publikovaném pod č. 30/1998 Sb.) připomenul, že i v českém právu platí a je běžně aplikována řada obecných právních principů, které nejsou výslovně obsaženy v právních předpisech.
25. Ohledně této námitky, že správní orgány by měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, proto soud uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád však nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Proto soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.
26. Pokud žalobce v podané žalobě namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto posuzovat nemůže, jak soud již výše uvedl. Zároveň soud považuje za podstatné zdůraznit, že uvedená žalobní námitka není konkrétní, neboť žalobce v žalobě sice odkazuje na jednotlivé 3 pokutové bloky, nicméně již neuvádí, z jakých konkrétních skutkových či právních okolností dovozuje tvrzenou nezpůsobilost podkladů pro záznam do bodového hodnocení řidiče. Soudu je z úřední činnosti známo, že jak podané odvolání, tak i žaloba samotná obsahují typizované námitky, jedná se o šablonu, která je univerzálně používána zástupcem žalobce, kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. Uvedená námitka nemá oporu ve spisovém materiálu, protože ve spisové dokumentaci je zařazen jeden pokutový blok. Žalobce v podané žalobě totiž nijak nezohlednil skutečnost, že dosáhl bodové hranice 12 bodů a na základě dvou pokutových bloků, když pouze datum vyhotovení jednoho z nich se shoduje s datem uvedeným žalobcem v podané žalobě. Žalobce tak zcela pominul fakt, že bodové hranice 12 bodů dosáhl i na základě dvou příkazů o uložení pokuty správního orgánu prvního stupně, a to ze dne 31.5.2012, č. j. MHMP 1137441/2011/Jan a ze dne 11.4.2013, sp. zn. S-MHMP 225818/2013/Hol.
27. Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

28. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jeho běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. dubna 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.